

Conferència internacional sobre el plurilingüisme a Europa

Llengües: moltes i mal avingudes

Entre els dies 3 i 6 d'abril s'ha celebrat a Barcelona una "Conferència Internacional sobre el plurilingüisme a Europa", que ha deixat organitzadors i assistents en la més total confusió. Ni tan sols una vaga declaració final va poder ser objecte d'acord.

Quan les coses estan, des del principi, mal pensades, mal orientades i mal organitzades, no és estrany que acaben en desastre. Aquest ha estat el principi i el destí d'una conferència internacional que hauria d'haver acabat amb una solemne "Declaració de Barcelona" sobre un tema ben important, com és el plurilingüisme, i que va acabar en un imprevisible espectacle d'ineficàcia, d'ambigüitats i d'improperis. La conferència havia estat promoguda per la Generalitat de Catalunya, amb el patrocini de l'Assemblea de les Regions d'Europa, i comptava amb el corresponent comitè d'honor fet d'altres personalitats (des del mateix president Pujol fins a la secretària general del Consell d'Europa, passant pels ministres espanyols d'Afers Estrangers i de Cultura). Comptava també amb l'oportú comitè científic, fet d'especialistes de les més diverses orientacions i procedències: des de Romania fins al País de Gal·les, passant per Roma, València i París, tenia també un comitè d'organització, presidit per qui segurament no l'havia d'haver presidit. I tenia finalment, com a "coorganitzadors", una estranya entitat que duu el nom Le Monde Bilingue. Ací és on van començar els problemes.

Le Monde Bilingue és la creació personal, i el vehicle

personal, del Sr. Jean-Marie Bressand, que en les publicacions de l'entitat ofereix la pròpia biografia com a "descendent de velles famílies" i com a membre destacadíssim de la Resistència durant l'ocupació alemanya. En 1951, amb un grup d'antics companys, va fundar Le Monde Bilingue, com a projecte de comprensió entre les nacions, basat fonamentalment en l'educació bilingüe durant tot el període escolar. El full que repartia l'entitat, estava íntegrament dedicat a la persona de Monsieur Bressand, a entrevistes amb Monsieur Bressand, i adhesions a Monsieur Bressand.

No és estrany, per tant, que Monsieur Bressand, en el mateix acte inaugural de la Conferència de Barcelona, presentara ja les que havien de ser les conclusions dels debats. Per a Monsieur Bressand aquesta era la *seua* gran conferència, preparada durant molt de temps. El problema és que la resta dels assistents no ho sabia. I que de debats, en les sessions de paranimf de la Universitat, no n'hi hagués ni molts ni pocs.

El comitè d'organització va distribuir l'allau de comunicacions —de valor més que irregular— en tres sessions plenàries successives, de tal manera que els comunicants anaven desfilant a cinc minuts per cap, sense altre ordre que l'alfabètic, i sense espai

per comentari ni discussió. De manera que, per exemple, un senyor Carreras parlava cinc minuts sobre "normalització informàtica", i a continuació un sr. Cid parlava sobre el Pen Club. Un Sr. Heraud parlava (havia de parlar) sobre "Langue et droit", i un Sr. Huguet parlava sobre les escoles del Baix Cinca. Tot en plenari, i a cinc minuts. La sessió del matí del dia 5, ella sola, comprenia més de trenta comunicacions, agrupades en una "Àrea de planificació i política lingüística", on l'adequació al títol de l'àrea era generalment inexistent. I mentre els assistents eren sotmesos a la tortura mental d'aquest insòlit procediment, el "comitè científic" discutia i elaborava el document de la prevista "Declaració de Barcelona".

El problema greu, finalment, no va ser l'inútil bombardeig de comunicacions sobre els congressistes passius, sinó que ningú no sabia quin era l'objecte de la conferència. El Sr. Bressand pensava que era la consagració de l'educació bilingüe (subtilment dirigida a salvar el francès com a segona llengua).

La major part de la resta, pensaven que era la defensa de les llengües sense estat. Així, després de tota una jornada sencera de discussió, el comitè científic va arribar a un document de conclusions ple de bones intencions, pro-

postes genèriques i de sentit ambigu, i recomanacions d'una absoluta obivetat, com ara que les autoritats educatives han de facilitar, per als infants, l'aprenentatge de la llengua pròpia. Acaba recomanant als poders públics que prenguen "totes les mesures concretes adequades per encaminar progressivament tots els països vers un veritable plurilingüisme". ¿Quines mesures? Això haurà de ser tema, segurament, d'una altra conferència.

A l'hora de l'acte de cloenda (que no va estar presidit per Carlo Bernini, President de l'Assemblea de les Regions d'Europa, com estava anunciat, sinó pel Sr. Macià Alavedra, no anunciat), el text de les conclusions a penes acabava de ser llegit als congressistes. Els quals van presentar més de cinquanta esmenes. Que no hi havia temps de discutir. El Dr. Bardià Margarit, president de la mesa, reconegué que mai no havia vist una cosa així. Monsieur Bressand volgué parlar, i encara va ser pitjor: els occitans assistents li cridaven "¡Napoleó! ¡Imperialista!", i altres impropis. El text, per fi, va ser aprovat per una part mal comptada dels qui encara no havien marxat. No servirà de res, com totes les feines mal pensades i mal fetes.

J. Francesc